

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 498. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406538464/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Hver Sjel, som evig eiendommelig,
Staaer altsaa ikke blot i Muligheden,
Men færdig for Guds Ansigt. Jeg er til,
Mit egenlige Menneske var til,
Før det som født forvansket blev herved,
Og Gud det skuer, som det blive vil.
O, rige Trøst for os i Livets Spil,
Hvor tidt det synes, som om Alt fortabes!
Men ogsaa Trøst for Dem, af hvem vi skabtes:

Med Blikket paa vort egenlige Jeg,
Der staaer for Ham, før det i os er worden,
Gud i sin Salighed forstyrres ei
Ved Slægtens Synd, der raaber op fra Jorden.

Som Solen mig de Ord imøde skinnede:
Gud i sit Billed skabte Mennesket,
Han i sit eget Billed skabte det,
Dengang han skabte det som Mand og Qvinde.

Guds Væsen altsaa Qvinden slutter inde,
Der har med Manden lige Byrd og Ret;
Men hvor i Guddomsdybet skal vor Æl,
Skal vi det Qvindeliges Ophav finde?

Dets Udspring i den Helligaand jeg ander,
Som har fra Evighed undfanget Sønnen,
Og som i Tiden Sjælene gjenføder;

Som trestor og veiledor og paaminder,
Som træder frem for os med Suk i Bønnen,
Og som bedrøves, naar den Modstand møder.

Hvorhelst Historiens Bog vi kan oplade,
Hvorhelst vi paa Naturens Blikket rette,
Guds Gjæringer os i Forundring sætte:
Vi dem betragte studsende og glade.

Men skuende kun Livets Overflade,
Vi Synernes Betydning ikke gjettede,
Og uden den tilsidst vi blive trætte,
Lig Børn, der Billedbogen gennemblade.

Vor Afmagt her den Helligaand opretter,
Som med sin Skuen gennemtrænger Livet,
Og al dets Indhold samler og bevarer.

Den som en Moder ned til os sig sætter;
I Bogen, som os Faderen har givet,
Den Billederne tyder og forklarer.

Dengang den Helligaand sig kraftigt rørte
I Kirken, mens den Verden danned om,
Dengang dens Gaver overflødigt kom,
Man om Mariadyrkelsen oi hørte.

Først da for Kirken Aanden sig tilslørte,
Og Sandsen blev med Tanken mindre from,
Da først for Jordens Slægter man i Rom
Maria frem som Himmeldronning førte.

Men vi, som er for Gloriens Straaler blinde,
Som, søgende det evig Qvindelige,
Det ei kan troe et Værk af Skaberhaanden:

Vi stige maae til Himlen, for at finde
Den inspirerende, den naaderige,
Den evige Madonna skjult i Aanden.

Vil vi den Helligaand som Væsen kjende,
Og see, at Livet i sig selv den har;
Vil dens Selvstændighed vi blive vaer,
Maae Tankerne paa Bønnen vi henvende.

Ifald Gud Fader, hvem vi Bønnen sende,
Var Den, der mod sin Himmel selv os bar,
Der baade bad i os og sendte Svar,
Snaes med et Spil jo Gud sig selv at blende.